

10. neděle v mezidobí rok B (2024)

1. čtení – Gn 3,9-15

Nepřátelství ustanovuji mezi potomstvem tvým a potomstvem ženy.

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Když Adam pojedl ze stromu, zavolal na něj Hospodin Bůh a řekl mu: "Kde jsi?" On odpověděl: "Slyšel jsem tvůj hlas v zahradě a bál jsem se, že jsem nahý, a proto jsem se skryl." (Bůh) řekl: "Kdopak ti pověděl, že jsi nahý? Jistě jsi jedl ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst!" Člověk odpověděl: "Žena, kterou jsi mi dal, ta mi dala z toho stromu, a tak jsem jedl." Hospodin Bůh se zeptal ženy: "Cos to udělala?" Žena odpověděla: "Had mě svedl, a tak jsem jedla." Tu řekl Hospodin Bůh hadovi: "Protože jsi to udělal, bud' zlořečený mezi všemi krotkými i divokými zvířaty. Budeš se plazit po břichu a žrát prach po všechny dny svého života. Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím. Její potomstvo ti rozdrtí hlavu, zatímco ty budeš šlapat po jeho patě."

Mezizpěv – ŽI 130,1-2.3-4.5-6a.6b-8

U Hospodina je slitování, hojně je u něho vykoupení.

Z hlubin volám k tobě, Hospodine,
Pane, vyslyš hlas můj!
Tvůj sluch at' je nakloněn
k mé snažné prosbě!

Budeš-li uchovávat v paměti viny, Hospodine,
Pane, kdo obстоjí?
Ale u tebe je odpuštění,
abychom ti mohli v úctě sloužit.

Doufám v Hospodina,
duše má doufá v jeho slovo,
má duše čeká na Pána
více než stráže na svítání.

Více než stráže na svítání,
at' čeká Izrael na Hospodina,
neboť u Hospodina je slitování,
hojně u něho je vykoupení.
On vykoupí Izraele
ze všech jeho provinění.

2. čtení – 2 Kor 4,13 - 5,1

Věříme, a proto také mluvíme.

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Bratři! Protože máme téhož ducha víry, jak je řečeno v Písmu: 'Uvěřil jsem, a proto jsem mluvil', věříme i my, a proto také mluvíme. Vždyť víme, že ten, který vzkřísil Pána Ježíše, vzkřísí s Ježíšem i nás a společně s vámi nás postaví před něho. Všecko to se přece děje pro vás: čím více se totiž rozmnoží milost, tím větší počet (lidí) bude potom projevovat vděčnost k Boží oslavě. A proto neklesáme na mysli. Tělo nám sice chátrá, ale duše se den ze dne zmlazuje, neboť nynější lehké břemeno utrpení zjednává nám nad každou míru věčnou tíhu slávy, protože nám neleží na srdci věci viditelné, ale neviditelné. Věci viditelné přece pominou, ale neviditelné budou trvat věčně. Víme totiž, až bude stržen stan, v kterém tady na zemi bydlíme, že nám Bůh dá obydlí jiné. Ne dům udělaný lidskýma rukama, ale věčný v nebi.

Zpěv před evangeliem – Jan 12,31b-32

Aleluja. Nyní bude vládce tohoto světa vypuzen, praví Pán; a já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny lidi k sobě. Aleluja.

Evangelium – Mk 3,20-35

Se satanem je konec.

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš vešel do jednoho domu a znova se shromáždil zástup (lidu), takže se nemohli ani najít. Jakmile o tom uslyšeli jeho příbuzní, vypravili se, aby se ho zmocnili; říkalo se totiž, že se pomátl na rozumu. Učitelé Zákona, kteří přišli z Jeruzaléma, tvrdili (o Ježíšovi): "Je posedlý Belzebubem. Vyhání zlé duchy s pomocí vládce zlých duchů." Zavolal si je a mluvil k nim v podobenstvích: "Jak může satan vyhánět satana? Je-li království v sobě rozdvojeno, takové království nemůže obstát. Je-li dům v sobě rozdvojen, takový dům nebude moci obstát. Jestliže satan vystoupil proti sobě a je rozdvojen, nemůže obstát, ale je s ním konec. Nikdo přece nemůže vniknout do domu siláka a uloupit jeho věci, jestliže toho siláka napřed nespoutá. Teprve potom mu dům může vyloupit. Amen, pravím vám: Všechno bude lidem odpuštěno, hříchy i rouhání, kterých se dopustili. Kdo by se však rouhal Duchu Svatému, nedojde odpuštění navěky, ale bude vinen věčným hříchem." To řekl proto, že tvrdili: "Je posedlý nečistým duchem." Přišla jeho matka a jeho příbuzní. Zůstali stát venku a dali si ho

zavolat. Kolem sedělo plno lidí. Řekli mu: "Tvoje matka a tvoji příbuzní se venku po tobě ptají!" Odpověděl jim: "Kdo je má matka a moji příbuzní?" A rozhlédl se po těch, kteří seděli dokola kolem něho, a řekl: "To je má matka a to jsou moji příbuzní! Každý, kdo plní vůli Boží, to je můj bratr i sestra i matka."

Homilie

Člověče, kde jsi?

Znovu se vrací Boží otázka: "Adame, kde jsi?" Boží hlas neznáme, ale určitě se na Adama ptá třesoucím se hlasem, ptá se s láskou. Trpí, protože ho nevidí. Nevidí na svém místě, to znamená, kde se "setkávali" až doted', když Bůh "procházel se po zahradě v období, kdy byl vánek." Byl to nejlepší čas setkat se a popovídat si s lidmi, protože odpolední vedro pominulo a lidé se mohli jít projít. Bůh od počátku nevyžaduje od člověka nemožné věci. Dokonce si vybírá nevhodnější místo a dobu, kdy je nejlepší se s ním setkat a mluvit s ním.

Bůh přichází na domluvené setkání. Při setkání s člověkem Bůh nikdy nechybí. Člověk může chybět, ale Bůh nikdy. To, že člověk na setkání chybí, není lhostejné pro Boha. Vyjadřuje překvapení a znepokojení nad jeho nepřítomností. Když dáme své jméno na místo "Adam", pak se Bůh ptá na mě. Ptá se: kde to jsem? Kde jsem se schoval?

Může se člověk schovat před Bohem? Mohu to udělat? Bůh se neskrývá před člověkem, ale člověk před Bohem. To je velký rozdíl. Bůh se nebojí člověka a jeho otázek, ale člověk se bojí Boha a jeho dotazů. Bůh se člověka nikdy nebojí. Ani se nikdy za něj nestydí. I když spáchá velký hřích, Bůh se člověka nebojí. Nepohrdá jím. Nepopírá ho ani se od něho nevzdaluje. Navždy zůstává Bohem blízkým člověku, protože je milujícím Bohem.

Útěkem před Bohem člověk ve skutečnosti utíká sám před sebou. Pak také utíká před svými blízkými, manželem, manželkou, před otcem, matkou, před dětmi, před sousedy, před svými přáteli a spolupracovníky. Poté, jak zhrešil, Adam se hned ospravedlňuje: "Žena, kterou jsi postavil po mém boku, mi dala ovoc ze stromu a já jsem ho snědl," ale před pádem nazval Evu "kost z mých kostí a

maso z mého těla!" (Gn 2,23)?!. Jaká dramatická změna ve vztazích! Po hříchu radikálně odlišný postoj k druhému, pohled na něj a jeho hodnocení.

Když se člověk vzdálí Bohu, začne vinit druhé za neštěstí, které způsobil. Bělí se a obviňuje ostatní. Pak jsou všichni kolem vinni kromě hříšníka. Odpovědnost za neštěstí klade na druhé, jehož je ve skutečnosti sám příčinou.

Důsledkem hříchu je jakási „nahota“. Adam říká, že se schoval, "protože je nahý." Po hříchu už nebyl člověk spokojený sám se sebou. Stal se „nahý“, tedy prázdný, nikdy neuspokojený, neustále plný protichůdných tužeb. Hřích ho připravil o všechno – o pocit bezpečí, lásku, přátelství atd. Jejich místo zaujal strach a různé druhy obav. Bojí se, že není dost hezký, že mu chybí harmonie, že v něm něco není v pořádku, že mu ještě tolik chybí, aby byl šťastný, spokojený a dokonalý. Přemohla ho úzkost, která se stala hnacím motorem jeho myšlení a jednání. Není spokojený s tím, co už má, ale ničí ho touha mít něco více, aniž by věděl, co to „více“ je. Prožívá duchovní, emocionální, intelektuální, sociální atd. „nahotu“.

Sestro a bratře, co cítíš když padáš do svých hříchu? Bojíš se Boha, utíkáš před Ním, ukazuješ na druhé, že oni jsou viníky, jsi duchovně prázdný a nahý? Přijd' na setkání s Bohem, On všechno promění. To nic, že nechápeš Boha.

Boha nelze plně pochopit. Jeho jednání je pro nás nepochopitelné. Bůh není proto, abychom Ho pochopili nebo Mu rozuměli. Bůh má být přijímán a milován. Bohu je dovoleno jednat v mém životě a ve světě. Když dovolíme Bohu jednat, On vše promění a budeme plnit Jeho vůli a staneme se Jeho sestrou a bratrem.

Pane, já hříšný, „skrytý a nahý“ volám: pomoz mi plnit Tvou vůli.
Amen.